

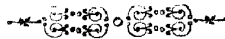
આત્માનંદ પ્રકાશ.

પુસ્તક ૯ મું. વિક્રમ સંવત્ ૧૯૬૮. પોષ. અંક ૬ નં. ૧.

પ્રભુ સ્તુતિ.

સગ્ધરા.

જેના ગર્જારવેથી અતિ ભય ધરતા કર્મહસ્તી^૨ વિનાશે,
કંપી નાશે ભયેથી સહુ અઘ^૩ મૃગલા; નાદ કેરા વિલાસે;
ત્રાસેથી દૂર ભાગે વિપદ^૪ કર અધા વિદન પાપ્યૂક^૫ વાળે,
વંદો તે ભાવથી આ જગત વન વિષે કેશરી^૬ વીર ગાળે. ૧

(ઇર્ષા-પરચીશી).

(કામ છે દુષ્ટ વિકારી, જગત માંહે—એ રાગ.)

ઇર્ષા ડાકણ ભારી; જગત માંહે, ઇર્ષા ડાકણ ભારી.	
વિદનસંતોષિ ઘરે નિત વસતી, ઉર માંહે અસી ધારી.	॥ જ ॥ ૧
શેઠ તણા હૃદયે પણ જેહની, હાજરી આવતી સારી	॥ જ. ॥ ૨
શેઠ અહિણી વંધ્યા મુળા, હૃદયે આર અપારી	॥ જ. ॥ ૩
પટકાતિ પંજા માંહે તસ, અંદન રાજ્ય કુમારી.	॥ જ. ॥ ૪

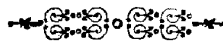
૧ ગર્જનાના શબ્દથી. ૨ કર્મરૂપી હસ્તી. ૩ પાપરૂપી મૃગલાઓ. ૪ વિપત્તિને
કરનારા ૫ વિદન—અતંત્રાય રૂપી શીયાળા ૬ વેગે. ૭ શ્રી વીર પ્રભુરૂપી કેશરીસિંહ.

૧૫૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

પૃથિવ તળ પાવન કરતા તવ, પૂર્ણ અભિગ્રહ ધારી	॥ જ. ॥ ૫
અડઢ તણા બાકુળ લઈ વિરજન, શાશ્વત સુખ દર્શ તારી.	॥ જ. ॥ ૬
મુર્દૂત લઈ કરતા શુભ દશરથ, રામની રાજ્ય તૈયારી.	॥ જ. ॥ ૭
કેકેયી ઉરવસી કોલ ગ્રહિલે, દશરથ પ્રાણુ ધૂતારી.	॥ જ. ॥ ૮
મેઘતણી વૃષ્ટિએ ધરામાં, વનરૂપતિ સર્વ વધારી.	॥ જ. ॥ ૯
દેખી જવાસો જાય સુકાર્થ, મળતાં નીર્મળ વારી.	॥ જ. ॥ ૧૦
ચોમાસે જોખન મદમાતિ, જોઈ સરિતા સારી	॥ જ. ॥ ૧૧
સાયર દુખજો ધાય તે મળતા, લહેરો નાખે ઉતારી.	॥ જ. ॥ ૧૨
સારૂં દેખી સહન નહીં થાયે, ઉરમાં તાપ અપારી.	॥ જ. ॥ ૧૩
પુર્વ તણી પુન્યાયે પામતાં, વૈભવ સુખ અપારી.	॥ જ. ॥ ૧૪
દેખી હૃદય પ્રગટે હુતાશન, જે કરતા મન ધારી.	॥ જ. ॥ ૧૫
નાત જાત વ્યવહારે ઘરોઘર, પેસવા હિમ્મત ધારી.	॥ જ. ॥ ૧૬
માન અને અપમાનની વાતો, કાન ધરે બહુ ધારી.	॥ જ. ॥ ૧૭
જ્યાં ત્યાં ભટકે લાગ સાધતી, પેસવા ગોતતી બારી.	॥ જ. ॥ ૧૮
લાગ મળે પેસી પટકાવે, આત્મીક ધન હરનારી.	॥ જ. ॥ ૧૯
ક્યાં સુધી આ પંથમકાળે, પહોંચી તેની પધારી.	॥ જ. ॥ ૨૦
ધાર્મીક ખાતાએ નિદ્રાવશ, દિધા કેકે ઉતારી.	॥ જ. ॥ ૨૧
દેખી હૃદય દ્રવે સજ્જનનું, હાય હવે તો પોકારી.	॥ જ. ॥ ૨૨
સમજ્યા ત્યાંથી પ્રહર ગણીને, ટાળી દો હદ પારી.	॥ જ. ॥ ૨૩
સંપ તણા સાધનથી છટકે, હિમ્મત જાતિ હારી.	॥ જ. ॥ ૨૪
વિરતનું “દુર્લભ” નરભવ પામી, વિરતા બતાવો ભારી.	॥ જ. ॥ ૨૫

દુર્લભ જી ગુલાબચંદ વળા.

શ્રીમદ્ ચિદાનંદજી કૃત પદ.

૧૫૫

શ્રીમદ્ ચિદાનંદજી મહારાજકૃત પદ.

અનુવાદક.

(શ્રીમન્મુનિમહારાજ શ્રી કર્પૂરવિજયજી મહારાજ)

સુઅપ્પા આપ વિચારો, પરપખ નેહ નિવાર, સુઅપ્પાં

એ આંકણી.

પર પરણીત પુદ્ગલ દિસારે, તામે નિજ અભિમાન;

ધારત જીવ એહી કહ્યો પ્યારે, બંધ હેતુ લગવાન—સુ૦

૧

ઠનક ઉપલમે નિત્ય રહેરે, દૂધ માંહે પુની ધીવ;

તિલ સંગ તેલ મુવાસ કુસમ સંગ, દેહ સંગ તેમ જીવ—સુ૦

૨

રહત હુતાશન કાષ્ઠમેરે, પ્રગટે કારણ પાય;

લહી કારણ કારજતા પ્યારે, સહેજે સિદ્ધિ થાય—સુ૦

૩

ખીર નીરકી ભિન્નતારે, જેસેં કરત મરાલ;

તૈસેં ભેદ જ્ઞાની લહ્યા પ્યારે, કટે કર્મકી જાલ—સુ૦

૪

અજ કુલવાસી કેસરીરે, લેખ્યો જિમ નિજ રૂપ;

ચિદાનંદ તિમ તુમહૂ પ્યારે, અનુભવ શુદ્ધ સ્વરૂપ—સુ૦

૫

વ્યાખ્યા—સદ્ગુરુ સુશિષ્યને અથવા શુદ્ધ ચેતના અંતર આત્માને સમજાવે છે કે હે અકૌર આત્મા! તું પોતેજ વિવેકથી વિચાર કરી પર પુદ્ગલિક વસ્તુમાં તને જે પ્રેમ બંધાયો છે તે તજ દે.

પર વસ્તુમાં જે રાગ દ્વેષ રૂપે પરિણામવું, જડ વસ્તુ ઉપર મોહ ધારવો, ઇષ્ટ અનિષ્ટ વસ્તુ માની એક ઉપર રાગ અને અન્ય ઉપર દ્વેષ કરવો એવી રીતે જડ વસ્તુમાં કર્તૃત્વ અભિમાન—અહંકાર અને મમકાર કરનાર જીવજીવિધ જ્ઞાનાવરણી પ્રમુખ કર્મોથી બંધાય છે. મતલબ કે દેહાદિક પુદ્ગલ અથવા લક્ષ્મી કુટુંબ પરિવાર પ્રમુખ પરવસ્તુઓમાં ‘હું’ અને મારાપણાની યુદ્ધિ વડેજ જીવ કર્મવડે બંધાય છે’ જો વિવેકથી વિચાર કરે તો સમજી શકાય કે પોતે જે દેહને નિત્ય ધારી રહ્યો છે તે પણ જોત જોતામાં વિલુપ્તી

૧૫૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

જાય છે તો લક્ષ્મી કુટુંબ પરિવારદિકતુ' તો કહેવું જ શું ? ગમે તેટલાં વલખાં મારવામાં આવે તો પણ જે વસ્તુ કદાપિ કોઈની થઈ નથી થતી નથી અને થવાની પણ નથી તેરી પર વસ્તુમાં ખોટી મમતા કરવાથી શું વળવાતું ? કશુંએ નહિ'. તો પછી તેવી અનિત્ય અસાર પર વસ્તુ ઉપર રાગ દ્રવ્ય કે મોહ કરવો યુક્ત નથી કેવળ તેમાં સાક્ષી ભાવેજ વર્તવું ઉચિત છે. ૧

જેમ પાષાણમાં સુવર્ણ સદાય રહે છે. દૂધમાં ઘી સદાય રહે છે તેમજ તલમાં તેલ અને પુષ્પમાં સુવાસ સદાય રહે છે તેમ દેહમાં જીવ-આત્મા અસંખ્ય પ્રદેશી વ્યાપી રહેલો છે. મતલબ કે જેમ પૂર્વોક્ત વસ્તુઓમાં રહેલા ભાવનો કોઈ વિદ્વાન ઈનકાર કરે નહિ પણ સ્વીકાર કરે તેમ શરીરમાં વ્યાપી રહેલા આત્મ તત્ત્વનો પણ કોઈથી ઈનકાર કરી શકાય તેમ નથી. ૨

જેમ કાષ્ટમાં અગ્નિ ગુપ્તપણે રહેલો હોય છે તે નિમિત્ત પામીને પ્રગટ થાય છે તેમ દેહમાં રહેલું આત્મ તત્ત્વ પણ તદનુકૂલ કારણ-સામગ્રી પામીને પ્રગટ થઈ શકે તેમ છે. મતલબ કે કોઈ પણ કાર્ય સિદ્ધિ કરવા ઇચ્છનારે તેના અનુકૂળ કારણ કલાપની ગવેષણા પણ અવશ્ય કરવી જોઈએ એવો વ્યવહાર પ્રસિદ્ધજ છે. ૩

જેમ રાજ હંસ પાંખી પોતાની ચંચુ વતી દૂધ અને પાણીને લિપ્ત લિપ્ત કરી નાંખે છે તેમ ભેદ જ્ઞાન (વિવેક—વિજ્ઞાન) વડે કર્મની જાળ તોડી શકાય છે. મતલબ કે જે કર્મ જાળ યોગે આત્મ-તત્ત્વ પ્રગટ અનુભવી શકાતું નથી તે કર્મજાળ ભેદ જ્ઞાનવડે ભેદી શકાય છે. સ્વપરને જડ-ચેતનને જેનાવડે સારી રીતે સ્પષ્ટપણે જાણખી શકિયે તે ભેદ જ્ઞાન કહેવાય છે. તેવા ભેદજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થવાથી નિર્મળ શ્રદ્ધા પ્રગટે છે અને તે જ્ઞાન અને શ્રદ્ધા યોગે ચારિત્ર પ્રાપ્ત થાય છે. એવી રીતે નિર્મળ રત્નત્રયી પ્રાપ્ત કરી તેનું યથાર્થ આરાધન કરવાથી સમસ્ત કર્મ-આવરણ ક્ષય પામી જાય છે. એટલે તીવ્ર તાપયોગે સમસ્ત મળનો ક્ષય થઈ જવાથી જેમ શુદ્ધ કાંચન પ્રગટે છે તેમ સમસ્ત કર્મ બળનો ભેદ જ્ઞાન યોગે શુદ્ધ કરાણી કરવાથી સર્વથા ક્ષય થતાં

શ્રીમદ્ ચિદાનંદજી કૃતપદ.

૧૫૭

શુદ્ધ આત્મ તત્ત્વ સાક્ષાત પ્રગટે છે—સ્વાનુભવ ગોચર થાય છે. તેથી જે શુદ્ધ આત્મ તત્ત્વ પ્રગટ કરવાના ખરેખરા અર્થી છે તે શુદ્ધ રત્ન-ત્રયીને પુર્વોક્ત રીતે પ્રાપ્ત કરી જડ—પર વસ્તુ ઉપરની મમતા માત્ર-ને તજી દુર્ધર મનને પણ વશ કરી દુષ્કર તપશ્ચર્યા વડે સમસ્ત કર્મ મળતો સર્વથા ક્ષય કરી નિજ આત્મ તત્ત્વને પ્રગટ કરી શકે છે. મતલબ કે સત્ય પુરૂષાર્થથીજ સ્વકાર્ય સિદ્ધ થાય છે. ખાલી બક-વાદ કરવાથી કશું વળતું નથી તેમજ અજ્ઞાન આચરણ માત્રથી પણ હિત સંભવતું નથી. જે મહાશયો સમ્યગ્ જ્ઞાન સહિત સમ્યગ્ કરણી કરે છે તેજ નિજ આત્મતત્ત્વ પ્રગટ કરી શકે છે. ૪

અद्याપિ પર્યંત આપણે આત્મ તત્ત્વ ઓળખ્યું નહીં, પરમાત્મ સ્વરૂપ જાણ્યું નહીં તો ખેર ! હવે જ્યારથી સ્વપરની ઓળખાણ થઈ, આત્માની સત્તાગત અનંત શક્તિનું ભાન થયું. તે શક્તિને દબાવી દેનાર કર્મ શક્તિ—રાગ દ્વેષ મોહાદિકને તેમજ તે કર્મ શક્તિ ને તોડી નાંખનાર આત્મજ્ઞાન (લેહજ્ઞાન), આત્મ શ્રદ્ધા અને આત્મ રમણ રૂપ રત્ન ત્રયીને તેમજ કર્મના મદને જાળનાર તપને જ્યારથી આપણે ઓળખી શક્યા ત્યારથી શ્રદ્ધા હિંમત રાખી સ્વપુરૂષાર્થને આશ્રય લઈ પોતાની જે અનંત શક્તિ દબાઈ રહી છે તેને પ્રગટ કરવા લગારે પ્રમાદ કરવો ઘટતો નથી. જેમ જાળપણથી બકરાના ટોળામાં ઉછરેલું કેસરીસિંહનું બચ્ચું કવચિત્ તેવુંજ નિમિત્ત પામીને પોતાની જાતિના કેસરીસિંહને તેના સિંહનાદ પ્રમુખથી ઓળખી લઈ પોતે તે બકરાના ટોળાને ત્યાગ કરી સિંહનુંજ સાથી થઈ જાય તેમ અનાદિ વિભાવ પરિણતિ ક્રમતિના સંગથી સ્વસ્વરૂપ ભુલી પર વસ્તુમાં મોહ સમત્વ બાધી પોતે જે પ્રમાદવશ અનંતકાળ વીતાવ્યો છે તેજ ભુલ કોઈ સદ્ગુરુએ આપેલી સુમતિના યોગે ભાગવાથી અદ્ભુત રત્નત્રયીને સ્વપુરૂષાર્થથી મેળવી, તેને યથાવિધ આરાધી દુષ્કર તપથી સમસ્ત કર્મ મળતો સર્વથા ક્ષય કરી આપણે આપણું શુદ્ધ આત્મ તત્ત્વજ પ્રગટ કરી લેવાનું છે.

ધૃતિશમ્.

૧૫૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધમાર્ગ.

ગતાંકૃષ્ટ ૧૩૭ થી શરૂ.

હવે સમ્યક્ત્વના સડસઠ પ્રકારોનું વર્ણન કરીએ છીએ.

હવે વિસ્તારરૂચિ જીવોના ઉપકારને માટે સમ્યક્ત્વના સડસઠ સમ્યક્ત્વના લેહો કહે છે. ચાર પ્રકારની શ્રદ્ધા, ત્રણ લિંગ, દશ ખીજા સડસઠ વિનય, ત્રણ શુદ્ધિ, પાંચ દ્વષણ રહિત, આઠ પ્રભાવક, લેહો. પાંચ ભૂષણ, પાંચ લક્ષણ, છ જ્યણા, છ આગાર, છ ભાવના અને છ સ્થાનક, એવી રીતે સમ્યક્ત્વના સડસઠ લેહો થાય છે. એ સડસઠ લેહોએ જે યુક્ત હોય તેને નિશ્ચયથી વિશુદ્ધ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય છે.

૧ પરમાર્થની સ્તવના, ૨ પરમાર્થ જાણનારની સેવા એટલે તેની ચાર શ્રદ્ધા. શુરૂપણે માન્યતા, ૩ જેમણે સમ્યક્ત્વ વમેલું હોય તેવા વ્યાપક્ત દર્શનીઓનું વર્જવું, ૪ તથા અન્ય દર્શનીઓનો ત્યાગ કરવો. આ ચાર પ્રકારની શ્રદ્ધા કહેવાય છે. જેને આ ચાર શ્રદ્ધા હોય તેને અવશ્ય સમ્યક્ત્વ હોય છે.

જેનામાં સમ્યક્ત્વ હોય, તેને ઓળખવાના જે ચિન્હો તે લિંગ ત્રણ લિંગ કહેવાય છે. ૧ શુશ્રુષા, ૨ ધર્મરાગ અને ૩ વૈયાવૃત્ય એ ત્રણ લિંગ જાણવા.

૧ અરિહંત, ૨ સિદ્ધ, ૩ ચૈત્ય, ૪ શ્રુત, ૫ ધર્મ, ૬ સાધુવર્ગ, ૭ દશ પ્રકારનો આચાર્ય ૮ ઉપાધ્યાય, ૯ પ્રવચન, અને ૧૦ દર્શન વિનય. એ દશનો વિનય કરવો તે દશ પ્રકારનો વિનય કહેવાય છે. લકિત—બહુમાન આદિથી વિનય કરાય છે.

૧ જિન, ૨ જિનમત અને ૩ જિનમતને વિષે રહેલા જે સાધુ ત્રણ પ્રકાર સાધવી વગેરે, તેનાથી ખીજાને અસારરૂપે ચિંતવવાની શુદ્ધિ એ ત્રણ પ્રકારની શુદ્ધિ કહેવાય છે.

આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધ માર્ગ.

૧૫૯

૧ શંકા, ૨ કાંક્ષા, ૩ વિચિકિત્સા, ૪ કુદૃષ્ટિ પ્રશંસા અને ૫ પાંચ દૂષણુ. કુદૃષ્ટિનો પરિચય એ સમ્યક્ત્વના પાંચ દૂષણો વર્જવા યોગ્ય છે.

૧ પ્રવચની, ૨ ધર્મકથી, ૩ વાદી, ૪ નૈમિત્તિક ૫ તપસ્વી, ૬ આઠ પ્રભાવિક. પ્રજ્ઞસિ આદિ વિદ્યાવાન ચૂરણ અંજનાદિકવડે સિદ્ધ અને ૮ કવિ—એ આઠ પ્રભાવિક કહેવાય છે.

૧ જનમતને વિષે કુશળતા, ૨ જન શાસનની પ્રભાવના કરવા પણું, ૩ તીર્થસેવા, ૪ જનમતને, વિષે સ્થિરતા, પાંચ ભૂષણુ. અને એ જનમતને વિષે ભક્તિ એ પાંચ સમ્યક્ત્વના ભૂષણુ કહેવાય છે. કારણ કે, તે સમ્યક્ત્વને આભૂષણની જેમ શોભા પમાડનારા છે.

૧ શમ, ૨ સંવેગ, ૩ નિર્વેદ ૪ અનુકંપા, અને આસ્તિકતા—એ પાંચ સમ્યક્ત્વના લક્ષણ છે. તે ઉપરથી સમ્યક્ત્વવાનું પુરૂષ બોલખી શકાય છે.

પરતીર્થિક આદિને ૧ વંદન, ૨ નમસ્કાર, ૩ આલાપ, ૪ સંલાપ, ૫ ખાનપાનનું દાન અને ૬ ગાંધ પુષ્પાદિક છ યતના. અર્પવા—એ છ યતના વર્જવા યોગ્ય છે.

૧ રાજના હુકમથી, ૨ સમુદાયની આજ્ઞાથી, ૩ બળવાનના હુકમથી, ૪ દેવતાની આજ્ઞાથી, ૫ ફૂલેલ આજીવિકાથી અને ૬ મોટા મહાનું પુરૂષના આગ્રહથી કાંઈ કરવું પડે તે આગાર કહેવાય છે, તે ઉપર પ્રમાણે છ પ્રકારના આગાર છે.

૧ આ સમ્યક્ત્વ ચારિત્ર ધર્મનું મૂલ છે, ૨ આ સમ્યક્ત્વ ચારિત્ર ધર્મનું દ્વાર છે, ૩ આ સમ્યક્ત્વ ચારિત્ર છ ભાવના. ધર્મનો સ્તંભ છે, ૪ આ સમ્યક્ત્વ ચારિત્ર ધર્મનું આધારભૂત છે, ૬ આ સમ્યક્ત્વ ચારિત્ર ધર્મનું ભાજન છે અને ૬ આ સમ્યક્ત્વ ચારિત્ર ધર્મનું નિધાન છે. આ પ્રમાણે શાસ્ત્રમાં કહેલ છે, તેનું ચિંતવન કરવું, તે છ ભાવના કહેવાય છે.

૧૬૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૧ જીવ છે, ૨ તે જીવ નિત્ય છે, ૩ તે જીવ કર્મો કરે છે, ૪ તે કરેલા કર્મને ભોગવે છે, ૫ મોક્ષ છે અને ૬ મોક્ષનો છ સ્થાનક. ઉપાય છે. એવી અસ્તિ (છે) પણે શ્રદ્ધા કરવી તે છ સ્થાનક કહેવાય છે.

આ પ્રમાણે સડસઠ ભેદે કરી સમ્યક્ત્વ નિર્માલ હોય છે.

ચાર શ્રદ્ધાનું સ્વરૂપ.

૧ પરમાર્થ સંસ્તવ એટલે જીવ, અજીવ, પુણ્ય, પાપ વગેરે તાત્ત્વિક પદાર્થોનો પરિચય, અર્થાત્ તેના સ્વરૂપ બા-
તે સમ્યક્ત્વના જીવાનો વિશેષ ઉદ્ધમ, રટણ, બહુમાન પૂર્વક જી
સડસઠ ભેદોનું વાદિ પદાર્થોને વિષે જે નિરંતર અભ્યાસ તે પ્રથમ
સવિસ્તર શ્રદ્ધા કહેવાય છે. ૨ પરમાર્થને બાજીનારાની સેવા
વિવેચન. એટલે પરમાર્થને બાજીનારા આચાર્ય વિગેરેની ભક્તિ
અર્થાત્ જવેરીની જેમ મુનિના ગુણોની પરીક્ષા કરી
તેમની સેવા ભક્તિ કરવી. મુનિ સંવેગ એટલે મોક્ષાભિલાષના શુદ્ધ
રંગના કદલોલને ઝીલનારા અર્થાત્ જેના ચિત્તમાં નિરંતર મોક્ષે જ-
વાના તરંગ ઉઠી રહ્યા છે, એવા અને જે શુદ્ધ જૈન માર્ગને પ્રરૂપનારા
છે, તેવા પુરૂષોની સેવા—ભક્તિ કરવાથી સમતારૂપ અમૃતનું પાન
મળે છે. અને તેથી આત્માને વિષે આનંદ પમાય છે. એ બીજી
શ્રદ્ધા છે.

૩ જેમણે જૈન દર્શનનો નાશ કર્યો છે, એવા અને પ્રભુના વ-
ચનને ઉચ્છાપનારા એવા નિન્હવો વગેરેને વર્જવા. કારણકે તે નિ-
ન્હવો સમ્યક્ત્વને અહણુ કરી પુનઃ તેનું વમન કરનારા છે. અને પ્રભુ-
ના વચનથી વિપરીત રીતે વર્તનારા છે, તે ગોષ્ઠા માહિલ વગેરે કહે-
વાય છે. તેવી રીતે યથાછંદા પુરૂષોને પણ વર્જી દેવા. તે લોકો
આગમ ઉપર દષ્ટિને બંધ કરી સ્વચ્છંદે વર્તનારા અને સ્વકપોલ ક-
લ્પિત માર્ગે ચાલનારા છે. તેમનું આચરણ ગૃહસ્થના કરતાં પણ
નકાર છે. તેઓ કાચું પાણી પીવે છે, માથે તેલ ઘાલી મુંડાવે છે, કાચા
પાણીએ નહાય છે, ઘોવે છે, વસ્ત્રો ઘોવરાવે છે, શુભ રીતે સ્ત્રી સેવન

આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધ માર્ગ.

૧૬૨

કરે છે, અને લોકોમાં પોતાને બ્રહ્મચારી કહેવરાવે છે, ઉપાન પ્રમુખ પહેરે છે અને મઠધારી થઈ રહે છે. પાસત્યા, ઉત્સન્ના, કુશીલીયા, સંસક્રતા, યથાચ્છંદા એ પાંચ જીન મતમાં અવંદનીય કહેલા છે. મહાવીર પ્રભુના વેશની વિડંબના કરનારા, મંદ અને અજ્ઞાની એવા એ કુગુરૂને વર્જવાથી ત્રીજી શ્રદ્ધા પ્રગટે છે.

૪ ચોથી શ્રદ્ધા કુદર્શનને ત્યાગ કરવા રૂપ છે. કુદર્શન એટલે જૈન શિવાય બોદ્ધ વિગેરેના દર્શનો તેને ત્યાગ કરવાથી સમ્યક્ત્વની ચોથી શ્રદ્ધા કહેવાય છે. એ ચાર શ્રદ્ધા ઉપરથી પુરૂષમાં સમ્યક્ત્વની પ્રતીતિ થાય છે. સમ્યગ્દર્શનવાળા પ્રાણીઓએ પોતાના આત્માના ગુણોને નિર્માણ કરનારી એ પરમાર્થ પરિચય વિગેરે ચાર શ્રદ્ધાઓને નિરંતર ધારણ કરતી. તેમાં ખાસ કરીને ચોથી શ્રદ્ધામાં કહેલા અન્યદર્શનવાળા પુરૂષોનો સર્વથા ત્યાગ કરવાનો છે. કારણ કે, તે પોતાના દર્શનની મલિતાના હેતુ રૂપ છે. જો કુદર્શનીનો સંગ ન વળે તો જેમ ગંગાનું જલ લવણ સમુદ્રના સંસર્ગથી તત્કાલ ખાઈ થઈ જાય છે, તેમ સમ્યગ્દર્શિના ઉંચા ગુણો તેવા કુગુરૂના સંસર્ગથી તત્કાલ નાશ પામી જાય છે; તેથી સર્વથા તેમનો સંસર્ગ વર્જવો; એવો જિનેશ્વરનો ઉપદેશ છે.

૧ શુશ્રૂષા—એટલે સાંભળવાની ઇચ્છા. સદ્જ્ઞાનના હેતુ રૂપ એવા ધર્મશાસ્ત્ર સાંભળવા ઉપર પ્રીતિ. સાક-
ત્રણલિંગની વ્યાખ્યા રતા સ્વાદથી પણુ વધારે યધુર અને યુવાન અને સુંદર સ્ત્રીઓથી પરિવૃત્ત થઈ દિવ્ય ગીતને સાંભળવાની ઇચ્છા-
વાળા ચતુર પુરૂષને જેવો રાગ થાય, તેવી રીતે ધર્મ સાંભળવાનો આત્માનો જે અધ્યવસાય તે શુશ્રૂષા નામે સમ્યક્ત્વનું પહેલું લિંગ ચિન્હ છે. જ્યારે ભવ્ય જીવને સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થયું હોય, ત્યારે એવા પરિણામ થાય છે.

૨ ધર્મરાગ—ચારિત્રાદિ ધર્મને વિષેરાગ તે ધર્મરાગ નામે બીજું ચિન્હ કહેવાય છે. એટલે કોઈ મોટી અટવીનું ઉલ્લંઘન કરી આવેલો અને ક્રુધાથી જેનું શરીર ક્ષીણ થઈ ગયું છે, એવો બ્રાહ્મણ જેમ

૧૬૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ઘેખર ખાવાની ઇચ્છા કરે તેમ સમ્યક્ત્વવાલો જીવ કોઈ કર્મદોષથી સદ્ગુણાનાદિ ધર્મ કરવાને અશક્ત હોય પણ તેને ધર્મને વિષે તીવ્ર અભિલાષ હોય છે, તેવું ધર્મરાગનું ચિન્હ કહેવાય છે.

૩ દેવગુરૂની વૈયાવચ્ચ કરવાનો નિયમ એ સમ્યક્ત્વવંતનું ત્રીજું ચિન્હ છે. દેવ એટલે અતિશય આરાધન કરવા યોગ્ય અરિહંત અને ગુરૂ એટલે શુદ્ધ ધર્મનો ઉપદેશ કરનારા આચાર્ય ભગવાન, તેમની વૈયાવચ્ચ કરવામાં યથાશક્તિ સેવા પ્રમુખ કરવાનો નિયમ, જે નિયમ શ્રેણિક વિગેરેને હતો. મહાન શ્રેણિક રાજાને એવો નિયમ હતો, કે જ્યારે પરમ તીર્થંકર મહાવીર ભગવાન જે દિશાએ વિચરતા હોય, તે સમાચાર જાણવામાં આવે ત્યારે, તે દિશાની સન્મુખ સુવર્ણના એકસો આઠ જવનો સાથીઓ કરી પછી દાતણ કરવું, તેવી રીતે દેવપૂજામાં પણ તેને એવો સાર્થીઓ કરવાનો નિયમ હતો, તે પ્રમાણે તે દરરોજ કરતો અને તેથી તેણે તીર્થંકર નામ કર્મ ઉપાર્જન કર્યું હતું. તેવી રીતે બીજા પણ ભગ્ય જીવોએ એ પ્રમાણે યથાશક્તિ નિયમો પ્રહણ કરવા યત્ન કરવો જોઈએ. એ શુશ્રૂષાદિ ત્રણે લિંગાથી સમ્યક્ત્વનો ઉત્પત્તિનો નિશ્ચય થાય છે.

૧ અરિહંત એટલે તીર્થંકર ભાવજન વિચરતા જિન. ૨ સિદ્ધ એટલે જેમના અષ્ટ કર્મ રૂપ મલના પડલ દશપ્રકારના વિનયની વ્યાખ્યા. ૩ ક્ષીણ થઈ ગયા છે, એવા સિદ્ધ ભગવાન ૩ ચૈત્ય એટલે જિનેશ્વરની પ્રતિમા-મૂર્તિ, ૪ વ્રત એટલે સિદ્ધાંત—આચારાંગ આદિ આગમ. ૫ ધર્મ એટલે ક્ષમાદિક દશ પ્રકાર રૂપ. ૬ સાધુ વર્ગ એટલે શ્રમણ સમૂહ. ૭ આચાર્ય એટલે છત્રીશ ગુણના ધારક અને ગચ્છના નાયક. ૮ ઉપાધ્યાય એટલે શિષ્યો ને સૂત્રો ભણાવનારા, ૯ પ્રવચન એટલે જીવાદિ નવ તત્ત્વોને કહેનાર (અથવા સંઘ) ૧૦ સમ્યગ્દર્શન એટલે સમ્યક્ત્વ અને તેની સાથે અલેદોષચારથી સમ્યક્ત્વવાન પણ દર્શન કહેવાય છે, પૂર્વે પણ સંભવ પ્રમાણે કહેવું. એ અરિહંતાદિક દશસ્થાનને વિષે પાંચ પ્રકારે વિનય કરવો.

આત્મજ્ઞાનનો સરલ શુદ્ધ માર્ગ.

૧૬૩

૧ લક્ષિત એટલે સાહુમા જવું, અશનાદિક આર પ્રકારનો આહાર આપવો, અથવા જે યોગ્ય હોય તે આ વિનયના પાંચ પ્રકારની પવું, તે રૂપ બાહ્ય પ્રતિપત્તિ—બાહરની દે-બ્યાખ્યા. ખાતી સેવા. આમ લક્ષિત કરવાથી અન્ય જનો બાણુ કે; ‘આ લક્ષિતવંત છે,’ તે જોઈ બીજા-

એ પણ તેમ કરવાને પ્રવર્તે. અહીં બાહ્ય લક્ષિતનો અર્થ રાગ વિનાની ઉપરની લક્ષિત એવો અર્થ ન કરવો; કારણ કે, સમક્ષિતશુણ્ણ હોવાથી જીવથી અંતર્દશારૂપ પરિણામવાળીજ લક્ષિત બને છે.

૨ બહુમાન એટલે મનમાં અતિશય પ્રીતિ.

૩ વર્ણન એટલે તેમના પ્રભાવિક શુણ્ણાનું કીર્તન-સ્તવન કરવું તે.

૪ અવર્ણવાદપરિહાર એટલે તેમની અપ્રશંસા-નિંદાનો ત્યાગ કરવો. બીજાના ઉત્તમ શુણ્ણાની પ્રશંસા કરે, પોતાના શુણ્ણાની ન કરે, અને જેથી ધર્મની લઘુતા થતી હોય, તેવા કામને ગોપવે—પ્રગટ ન કરે.

૫ આશાતનાપરિહાર—એટલે મન, વચન અને કાયાએ કરીને પ્રતિકૂલ પ્રવૃત્તિનો નિષેધ કરે એટલે જે જે કામ કરે તેમાં દેવ, ગુરૂ અને ધર્મની આશાતના કરે નહીં અને કરાવે નહીં. અર્થાત્ જિનમતની નિંદા, લઘુતા થવારૂપ આશાતના પણ ન કરે. એટલે પોતાના હૃદયને નહારી પ્રવૃત્તિમાં નાંખે નહીં.

આ દશ પ્રકારનો દર્શન વિનય ઉપર કહેલા દશ સ્થાનને આશ્રીને જાણી લેવો. સમ્યક્ત્વ હોયતોજ આ વિનય પ્રગટ થાય છે. તેથી તે દર્શનવિનય કહેવામાં આવ્યો છે.

ચૈત્યનો અર્થ જિનેશ્વરની પ્રતિમા થાય છે. અથવા જિનગિંબ થાય છે. એ પ્રભુની પ્રતિમા કેવા સ્વરૂપવાળી ત્રીજા ચૈત્ય વિનય અને કેટલા પ્રકારની છે? એવી શિષ્યની વિષે વિવેચન. શંકા થતાં તેના લેદ દર્શાવે છે. શ્રી જિનેશ્વર ના ચૈત્યના પાંચ લેદ છે. ૧ લક્ષિત ચૈત્ય, ૨ મંગળ ચૈત્ય, ૩ નિશ્રાકૃત ચૈત્ય, ૪ અનિશ્રાકૃત ચૈત્ય, અને ૫ શાશ્વત ચૈત્ય. ગૃહને વિષે

૧૬૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

શાસ્ત્રોક્ત વિધિપૂર્વક લક્ષણાદિક સહિત પ્રતિષ્ઠન ત્રીકાલ પૂજા વંદના દિ કરવાને માટે કરાવેલી જે જિનપ્રતિમા તે લક્ષિત ચેત્ય કહેવાય છે. એ પ્રતિમા ઘર દેરાસરમાં શાપવાને ધાતુની બનેલી અને અષ્ટ પ્રાતિહાર્ય સહિત થાય છે.

ઘરના દ્વાર ઉપર રહેલા ત્રીજા કાષ્ટ (ઉત્તરાંગ)ના મધ્ય ભાગે સ્થાપેલા જિનગિંબને મંગલચેત્ય કહે છે. લોકો માંગલિકને માટે તે દ્વારના કાષ્ટ ઉપર જિનમૂર્તિ કોતરાવે છે, અને જો તે મંગલચેત્ય હોય તોજ તે ઘરમાં રહે છે, અન્યથા રહેતા નથી. મંગલચેત્ય વગરના ઘરમાં રહી શકાય નહીં, તે વિષે એક દ્રષ્ટાંત કહેવાય છે.

મથુરા નગરીને વિષે મંગલ નિમિત્તે પ્રથમ જિનપ્રતિમાની પ્રતિષ્ઠા કરે છે. જિનગિંબનું સ્થાપન કરે છે. જે ઘરમાં મંગલચેત્યનું સ્થાપન ન કર્યું હોય તે ઘર પડી જાય છે. શ્રી સિદ્ધસેનાચાર્યે કહ્યું છે કે “ ઘર ઘર પ્રત્યે દ્વારના મધ્યભાગે—ઉત્તરાંગે શ્રી પાર્શ્વનાથ પ્રભુની પ્રતિમા સ્થાપે છે. ” તે મથુરા નગરીમાં આજે પણ લોકોના ઘરના દ્વાર ઉપર મંગલ ચેત્ય દેખાય છે. જે કોઈ ગચ્છ સંબંધી ચેત્ય એટલે તપગચ્છ, ખરતરગચ્છ, કે અંચલગચ્છનું ચેત્ય, તે નિશ્ચાકૃત ચેત્ય કહેવાય છે. તે ચેત્યમાં તે તે ગચ્છના આચાર્યોદિકનો તેમાં પ્રતિષ્ઠા પ્રમુખ કાર્યો કરવાનો અધિકાર હોય છે, બીજા ગચ્છના આચાર્યો બીજા ગચ્છ સંબંધી ચેત્યમાં પ્રતિષ્ઠા કરાવી શકતા નથી.

ઉપર કહેલ નિશ્ચાકૃત ચેત્યથી વિપરીત ભાવવાળું ચેત્ય અનિશ્ચાકૃત ચેત્ય કહેવાય છે. તે ચેત્યને વિષે સર્વ ગચ્છોના આચાર્યો પ્રતિષ્ઠા કરાવી શકે છે. માલારોપણ વગેરે ચેત્ય સંબંધી સર્વ કાર્યો કરવાનો અધિકાર સર્વ ગચ્છોના આચાર્યોને હોય છે. શત્રુઞ્ચાગરિઉપર આદીશ્વર લગવાનનું ચેત્ય અનિશ્ચાકૃત ચેત્ય છે, તે ટુંકમાં સર્વ ગચ્છોના આચાર્યો પ્રતિષ્ઠાદિ કરાવી શકે છે. ત્યાં સવાસોમણના દેરાસરમાં દેવાજિ યતીને નામે ઓળખાતો યતિવર્ગ તેની માલેકી ધરાવી તેમાં પ્રાતિષ્ઠાદિ કરાવે છે. તે નિશ્ચાકૃત ચેત્ય કહેવાય છે.

જૈન સાહિત્ય.

૧૬૫

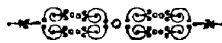
પાંચમુ સિદ્ધચૈત્ય તે સિધ્ધાયતનના નામથી ઓલખાય છે અને તેને શાશ્વત જિન ચૈત્ય પણ કહે છે.

૧ નિત્ય ચૈત્ય, ૨ દ્વિવિધ ચૈત્ય, ૩ ભકિતકૃતચૈત્ય, ૪ મંગળ-કૃતચૈત્ય અને ૫ સાધર્મિક ચૈત્ય. જે દેવ-ખીજી રીતે ચૈત્યના પાંચ લોકને વિષે શાશ્વત ચૈત્ય છે, તે નિત્યચૈત્ય પ્રકાર.

જે પ્રકારે ભકિતએ કરેલા નિશ્રાકૃત અને અનિશ્રાકૃત (ભરતા-દિકે જેમ કરાવ્યા હતા તેવા) એ જે પ્રકારના ચૈત્ય તે દ્વિવિધ ચૈત્ય કહેવાય છે. તે ખીજી અને ત્રીજી ભેદ સમજવો. મથુરાનગરીની જેમ મંગળને અર્થે ગૃહદ્વારના મધ્ય ભાગે કાષ્ટ (ઉત્તરાંગ) ઉપર કરેલ ચૈત્ય તે મંગળચૈત્ય સમજવું. જે કોઈના નામથી દેવગૃહમાં પ્રતિમા કરાવી સ્થાપે તે સાધર્મિક ચૈત્ય કહેવાય છે. વાર્તાક મુનિના પુત્રે પોતાના રમણીય દેવગૃહને વિષે પોતાના પિતાની મૂર્તિ સ્થાપી હતી. તે સાધર્મિક ચૈત્ય કહેવાયું છે.

હવે તે વાર્તાક મુનિના પુત્રની કથા કહેવામાં આવે છે.

અપૂર્ણ.

જૈન સાહિત્ય.

આજ કાલ સાહિત્યની ભારે ચર્ચા ચારે તરફ ચાલી રહી છે. ભારત વર્ષના વિવિધ દેશોમાં જુદી જુદી ભાષાઓના સાહિત્યને ખીલવવાની પરિષદો સ્થપાતી જાય છે. તેમાં દક્ષિણ, બંગાલ, અને ગુજરાતમાં તે ઉપયોગી વિષય ઉપર તે તે ભાષાના સાહિત્યવેત્તાઓનું લક્ષ્ય ખેંચાયું છે અને સર્વ પોતપોતાની ભાષાના અને ધર્મના સાહિત્યને માટે બહુ પરિશ્રમ થયા છે. ત્યારે જૈન બંધુઓ તેને માટે કાંઈ પણ ત્રિચાર કરતા નથી, એ ઘણું શોચનીય છે. સાંપ્રતકાળે ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદમાં અનેક વિષયો ચર્ચાતા જૈન સાહિત્ય

૧૬૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

વિષે થોડો ઘણો ઉહાપોહ થયો હતો, પણ તે તદ્દન અપૂર્ણ હતો, તેનું મુખ્ય કારણ એ છે કે, આધુનિક નવી કેળવણી પામેલા જૈન વર્ગ તો તે તરફ ઉપેક્ષા બતાવે છે. માત્ર ગણ્યા ગાંઠ્યા સાક્ષાત્તરો શિવાય બીજા કોઈ સાક્ષરે તેમાં ભાગ લીધો નથી, તે સાથે જણાવવાનું કે, ઘણા સાક્ષરો જૈન હોવા છતાં પોતાના સાહિત્યની સેવા કરવાને ઉપેક્ષા રાખે છે. જો તેઓ જૈન સાહિત્યના વિશાળ ક્ષેત્રમાં રમ્યા હોય અને જૈન સાહિત્યના પૂર્ણ સ્વરૂપને જાણી શક્યા હોય તો તેઓ પોતાના સાહિત્યને આગળ વધારવા તત્પર થઈ શકત. પણ જ્યારે તેઓજ પોતાના સાહિત્યથી અજ્ઞાત હોય તો પછી તેઓ તેની પુષ્ટિ ને સિદ્ધ કરવામાં શી રીતે સામિલ થઈ શકે ?

આધુનિક નવીન કેળવણી પામેલા તરૂણોએ હવે પ્રમાદ ન રાખવો જોઈએ. તેમણે પોતાના જૈન સાહિત્યની ઉન્નતિ માટે વિવિધ પ્રકારના ઉપાયો કરવા જોઈએ. પોતાના સાહિત્યમાં કેવી મહત્તા અને નીતિબોધ રહેલો છે, તે સારી રીતે મનન કરી વાંચવો જોઈએ.

જૈન ગદ્ય અને પદ્ય સાહિત્યના વિસ્તૃત ક્ષેત્રમાં ભાગ્યેજ એવો ભાગ હશે કે જેમાં ધર્મ, નીતિ અને વ્યવહારના બોધનો કદપના સહિત રંગ સર્વોત્તમ નહીં ગણાતો હોય ! જૈન પદ્યના શુભ દોષ વિષે નવીન સુધારાની પદ્ધતિ પ્રમાણે કદાચ મતભેદ હશે અને કેટલાક વાચકોને જૈન પદ્યનું પ્રાચીન પીંગળ, પ્રાકૃત ભાષાના શબ્દોનું મિશ્રણ તથા શબ્દાન્વય જોઈએ તેટલા રૂચિકર લાગતા નહીં હોય, પણ જો કોઈપણ જૈન કે ઇતર વિદ્વાન તેમાં પોતાની બુદ્ધિ ફેરવી તેના નિષ્પક્ષપાતપણે વિચાર કરશે તો તેમને જણાશે કે, ધર્મ ભાવનાને દૃઢ કરવા સાથે જગત્ તથા જન સ્વભાવને વર્ણવવામાં અને મનુષ્ય હૃદયની ઉર્મિઓનું પૃથક્કરણ કરવામાં જૈન લેખકોએ પ્રદર્શિત કરેલી ઉત્કૃષ્ટ શક્તિ સર્વત્ર નિર્વિવાદપણે લોકોપયોગી છે. કેટલાએક પુસ્તકોની ચરિત્રરૂપે રચાયેલી બોધક ચમત્કૃતિ એટલી બધી છે કે, અન્ય સાહિત્યમાં હજી સુધી ભાગ્યેજ તેવો ચમત્કાર જોવામાં આવ્યો હોય.

જૈન સાહિત્યમાં કદપના કરતાં યથાર્થ વસ્તુના વિચારો ઘણાં

જૈન સાહિત્ય,

૧૬૭

પ્રૌઢ છે. લોકપ્રિયતા અને રસિકતામાં જૈનસાહિત્યે સારો વિજય મેળવેલો છે. જૈન ચરિતાનુયોગમાં કદિ કાદપનિક કથાઓનું દર્શન થતું હશે, પણ તે કથા હેતુગર્ભિત છે અને તેને ઉપનય નામ આપી તેની સંકળના કરેલી છે. તેમાં ઉપમિતિ ભવ પ્રપંચા નામની કથામાં જે અદ્ભુત પુખીઓ પ્રદર્શિત કરી છે, તે અકથ્ય છે. તે શિવાય પ્રખ્યાત અને રાસોમાં જૈન કવિઓએ જન સ્વલાવના ચિત્રો સાથે ધાર્મિક બોધ એવી રીતે આપ્યો છે કે, તેના જેવી રચના ઇતર સાહિત્યમાં લાગ્યેજ નેવામાં આવે છે. મધ્યમ કાલીન સમયની રીતભાત ઉત્તમ પ્રકારે આલેખી શ્રાવક સંસારના શુદ્ધ સ્વરૂપને દર્શાવનારા પ્રસંગો અને તેની અંદર રહેલા ગુણદોષો એવી સુબોધક પદ્ધતીમાં વર્ણવ્યા છે કે, જે ઉપરથી માણસ પોતાના પ્રવર્તનમાં સુધારણા કરવાને પ્રવર્તે છે અને આત્મિક ઉદ્ધયનો મહા માર્ગ શ્રદ્ધા કરવા ઉત્સુક બને છે. જૈન કવિઓમાં યોગ્ય શબ્દોથી વિવેચન કરવાની અસાધારણ શક્તિ રહેલી છે. તેમનો કદપનાઓના વર્તુલમાં ધાર્મિક અને દયામય લાગણીઓ રમ્યા કરે છે, તેથી સાહસિક ઉત્સાહ, શૌર્યનું સાદૃશ્ય, શક્તિ, લક્ષિત અથવા માધુર્યથી ભરેલા તત્ત્વોના વર્તનની પ્રતિભાઓ જૈન લેખકોના હૃદયમાંથી ક્ષણે ક્ષણે ઉત્પન્ન થાય છે. સંસ્કૃત, માગધી કે ભાષાના લેખોના આકારમાં ગોઠવાયેલ વસ્તુને તેઓ એવી રીતે દર્શાવી શકે છે કે જેથી હૃદય ઉપર પ્રતિબોધની છાયા પડ્યા વિના રહેતી નથી, તેનાથી આનંદને વ્યક્ત કરનારી સુંદરતા પ્રગટ થાય છે. અને મનોહર મધુરતા વર્ષે છે. કેટલાંક જૈન કવિઓ પોતાની કવિતાથી અંતઃકરણને હલાવે છે અને રમ્ય આનંદોર્મિ પ્રગટ કરે છે. તેમણે કાવ્યની સુંદરતાની સફાઈમાં ઉમેરેલા ચમત્કારના તત્ત્વો આત્માને જાગ્રત કર્યા વિના રહેતા નથી.

જૈન કવિઓના ગદ્ય લેખોમાં સર્વ રસોની સાથે અદ્ભુત રસનું વિશેષ દર્શન થાય છે અને તેનાં સહચારી લાવોમાં ધર્મના અંગભુત દાન, શીલ, તપ, અને લાવના સ્વરૂપો સારી રીતે દૃશ્યમાન થાય છે. કેટલેક સ્થળે વસ્તુસંકલના સરલ લાગતી હોય તોપણ

૧૬૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

તેની અંદર માનસિક પ્રકૃતિને માટે એટલું બધું વિવેચન કહેલું હોય છે કે, જેથી વિજ્ઞાન અને ઉપાય જ્ઞાનની કવિની શક્તિઓ અદ્ભુત રીતે દૃશ્યમાન થાય છે. દ્રવ્યાનુયોગ અને કરણ ચરણાનુયોગના વિષયો સામાન્ય રીતે રસોત્પાદક ન હોવા જોઈએ કારણ કે, તેમાં દર્શાવેલી વસ્તુઓ ચરિતાનુયોગની વસ્તુની જેમ રસપોષક થતી નથી, તે છતાં આર્હત લેખકોએ તેવા વિષયોમાં પણ રસની નિર્મળ ધારાઓ વહેવરાવી છે.

સર્વ સુંદર વસ્તુ સરખી રીતે સુંદરતા અને પ્રમાણુતા વાલી હોતી નથી, અમુક વિષયને માટે કેટલાક શબ્દો, કેટલાક વિચારો કેટલાક દેખાવો, ખીજના કરતાં વધારે યોગ્ય નીવડે છે. આમ છતાં પણ વિદ્વાન જૈન લેખકોએ લેખ્ય વસ્તુને સરખી રીતે સુંદરતા અને પ્રમાણુતા વાલી કરવાને પ્રયત્ન કરેલો છે. સુંદરતાના અલંકારમાં ધર્મને પ્રથમ પદ આપી પરિચ્છેદક કલ્પનાની શક્તિ પ્રગટ કરી અને સર્વ વસ્તુઓ પર લક્ષ હોડાવી રસમય ગુંથણી કરેલી છે. તેમની કવિતાના વિચારમાં અથવા ગોઠવણમાં વધારે ગંભીરતા અને સુંદરતા લાવવાને દ્રષ્ટાંતોની રચના અદ્ભુત રીતે કરવામાં આવેલી છે.

આવા જૈન સાહિત્યની ઉપેક્ષા કરવી તે આધુનિક વિદ્વાનોને ઘટિત નથી. સર્વોપરી સત્તાને પ્રાપ્ત થયેલા જૈન સાહિત્ય તરફ જો ઉપેક્ષા રાખવામાં આવશે અને તેને જન સમૂહની સમક્ષ પ્રમાદ કરવા માં આવશે તો તે મનોહર અને રસ હાયક સાહિત્યને મોટી હાનિ પોહોડ્યા વિના રહેશે નહિ. તે વિષે આપણા મહાનુભાવ વાલ્મિકિજી અભયદેવસૂરીના વચનો સદા સ્મરણ કરવા યોગ્ય અને મનન કરવા યોગ્ય છે.

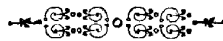
શ્રી જૈન ઇતિહાસમાં શ્રી અભયદેવસૂરિ થઈ ગયેલા છે. તેઓમાં પાંચમા અભયદેવસૂરિ જૈન સાહિત્યના વિશેષ ઉપાસક હતા. તેઓ રૂદ્રપાલીય ગચ્છમાં થયેલા વિજયેન્દ્રસૂરીના શિષ્ય હતા. સંવત ૧૨૦૪ ના વર્ષમાં તેઓ આ ભારત વર્ષને અલંકૃત કરતા હતા. તેમણે કાશીમાં આવી વૈદિક વિદ્વાનોની સાથે ભારે શાસ્ત્રાર્થ

શ્રાવિકા કર્તવ્ય.

૧૬૯

કર્થો હોતો અને મોટો વિજય મેળવ્યો હોતો. આથી કાશીના રાજાએ તેને વાદિ સિંહનું બિરુદ આપ્યું હતું. તે મહાનુભાવે જૈન સાહિત્યની વૃદ્ધિ કરવાને “જયંતવિજય” નામે મહાકાવ્ય રચેલું છે. તે કાવ્યમાં તે મહાનુભાવે શબ્દ અને અર્થમાં એટલી બધી અદ્ભૂતતા દર્શાવી છે કે, જે વાંચવાથી હૃદય રસતૃપ્ત અને આનંદ મગ્ન બની જાય છે. જ્યારે એ મહાકાવ્ય સંપૂર્ણ કર્યું, તે વખતે તેમણે પોતાના શિષ્યોને કહ્યું હતું કે, “શિષ્યો, તમે આ કાવ્યનું અધ્યયન કરી તેવા કાવ્યના કરનારા થાઓ અને જૈન વાક્યમય (સાહિત્ય)ની ઉન્નતિ કરવામાં સદા તત્પર રહો, જે તમે તે તરફ ઉપેક્ષા રાખશો તો તેનો વિચ્છેદ થઈ જશે.”

તે મહાનુભાવ અભયદેવસૂરિના આ વચનો જૈન સાહિત્યને માટે કેવા સુખોદક છે ? તેનો વિદ્વાન મુનિઓએ અને વિદ્વાન શ્રાવકોએ મનન પૂર્વક વિચાર કર્યો જોઈએ અને પોતાના જૈન સાહિત્યની સેવા કરવાને સદા ઉત્સાહિત બનવું જોઈએ.

શ્રાવિકા કર્તવ્ય.

પૂર્વ કાલે આપણા પ્રથમ તીર્થંકર શ્રી આદિનાથ ભગવાને તીર્થંકર ચતુર્વિધ સંઘની સ્થાપન કરેલી છે. જેમાં ચોથા પ્રકારના સંઘ તરિકેશ્રાવિકાઓનો સમાવેશ થાય છે. શ્રાવિકા યાને સ્ત્રીતેના પદની સાર્થકતા કેવી રીતે થાય અને યથાર્થ શ્રાવિકા ક્યારે કેહેવાય તે વિષય લખવાનો આ મૂળ હેતુ છે.

સ્ત્રીઓની પ્રથમ વય બાલ્યાવસ્થા છે જેમાં સ્ત્રી કેળવણી લેવાની છે. બીજી વધૂ અવસ્થામાં પતિ સેવા, ગુરુભક્તિ અને વડિ લોની આજ્ઞાનુ પાલન કરવું તે કર્તવ્ય છે. માતાવસ્થામાં ગૃહકાર્ય કુશલતા, સદાચાર, પતિસહાય, અને બાળરક્ષણ વિગેરે કરવાનું ત્રોણું કર્ત

૧ આ વૃત્તાંત કાશીઆવાકમાં આવેલા વેરાળ અંદરમાં એક યતિ (ગોરળ) પાસેથી સાંભળ્યું હતું અને આવા ભાવાર્થનો સંસ્કૃત શ્લોક પણ વાંચેલો હતો, પણ તે હાલ પૂરા ઉપસ્થિત ન હોવાથી તેનો ભાવાર્થ લખવામાં આવ્યો છે,

૧૭૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

વ્ય છે. અને છેલ્લી વૃદ્ધાવસ્થામાં પુત્ર પુત્રીઓને શિક્ષણ આપવાનું તથા ધર્મકાર્ય સાધવાનું કર્તવ્ય છે. આ ચાર અવસ્થાનું યથા યોગ્ય પાલન કરનારી સ્ત્રી ખરેખરી શ્રાવિકા કેહેવાય છે. પૂર્વ કાલે આવી હજારો વનિતાઓ આ ભારત વર્ષમાં વસતી હતી.

હવે ૨ કર્તવ્યમાં મુખ્ય કર્તવ્ય (પ્રથમ વયનું કર્તવ્ય) સ્ત્રી કેળવણી (ધાર્મિક અને વ્યવહારિક) પ્રાપ્ત કરવાની છે; બન્ને પ્રકારની કેળવણી પામેલી સ્ત્રી આ લોક તેમજ પરલોકનું હિત સાધી શકે છે તેટલું જ નહિ પરંતુ પોતાના કુટુંબનું કોમનું અને વધારામાં દેશનું પણ કલ્યાણ કરી શકે છે; અને તેવી યથા યોગ્ય કેળવણીથી ધર્મ અર્થ અને કામ તે યથેચ્છ ફળનો સ્વાદ લઈ છેવટ પોતાના આત્માનો મોક્ષ પણ કરી શકે છે.

હાલમાં કેટલીક સ્ત્રીઓ કેળવણીનો અર્થ વાંચન, લેખન તથા શિક્ષણ લેવું તેટલો સમજે છે-પણ તેમ નથી. કેળવણીનો અર્થ કોઈ પણ બાબતનું નિયમ પૂર્વક જ્ઞાન એવો થાય છે પછી તે ઉત્તમ પ્રકારના પુસ્તકોના વાંચનનું હો, ધાર્મિક ક્રિયા તથા આચાર નિયમોનું હો, રાંધવા અથવા ઘરની અંદર ધાન્ય, વાસણ કુંસણ, ફરનીચર, રાચર-ચીલા અથવા ખીજી કોઈપણ વસ્તુઓની સુવ્યવસ્થા કરવાનું હો, ઘર નો હીસાબ રાખવાનું હો, એ કામોમાં તેમજ સ્ત્રીઓને ઉપયોગી એવા ખીજા દરેક કામોમાં ઉદ્દાપણ ચતુરાઈ તો જોઈએ તેથી તેવી જાતનું જ્ઞાન યા ઉદ્દાપણ તે નિયમસર કેળવણી લેવાથી જ મળી શકે છે. આવી રીતે નિયમસર મેળવેલ જ્ઞાનથી આ સંસારમાં આવતા અનેક દુઃકર કાર્યમાં પણ અડગ રહી તે કરવાને ફત્તેહમંદ યાને શક્તિમાન થઈ શકે છે.

ખીજું કર્તવ્ય વધૂ અવસ્થામાં કરવાનું છે. લગ્ન થયા પછીની અવસ્થા વધૂ અવસ્થા કહેવાય છે. વધૂ અવસ્થામાં સ્ત્રીએ પોતાની પતિસેવા, વડિલ પુરૂષોની ભક્તિ અને તેઓની આજ્ઞા ઉઠાવવાની છે. સાસરામાં જે વડિલો હોય તેને માતાપિતા સમાન ગણી તેમની મરજી સાચવવી, તેમનો પ્રેમ સંપાદન કરવો, ગૃહ કાર્યમાં તત્પર ર-

શ્રાવિકા કર્તવ્ય.

૧૭૧

હેતુ, સર્વના વિનય કરશે, અને પોતાના ગૃહકાર્યમાંથી પરવારી (સમય બચાવી) ઉત્તમ પ્રકારના ધાર્મિક અને શુદ્ધ આચાર વિચારના તેમજ નીતિના બોધક પુસ્તકો વાંચવા, અને તેમાંથી બોધ લઈ પોતાના આત્માને સુશિક્ષિત બનાવવો, અને પોતાના સંબંધમાં આવતી બીજી સ્ત્રીઓને તેનો લાભ આપવો.

આ પ્રસંગે એક વાત ખાસ યાદ રાખવાની છે કે યૌવન વય, ગૃહવૈભવ, રૂપ, અને પતિનો ગમે તેટલો પ્રેમ હોય તો પણ તેના મહમાં તણાવું નહિ. કારણકે તેથી સ્ત્રીઓના શીલરૂપ શલુભાર વખતે ખંડિત થવાના સાધનરૂપ થાય છે. તેવા કોઈ સંયોગમાં તન, મન અને ધનથી શીયલતું સર્વદા રક્ષણ કરવું. કારણકે સ્ત્રીઓનું પરમ આભુષણ, જીવન અને સર્વસ્વ છે. અને તેવા પરમ આભુષણરૂપ પવિત્ર શીયલ વ્રતથીજ પૂર્વે અનેક સ્ત્રીઓ પોતાનું નામ આ આર્યાવર્ત ઉપર અમર રાખી ગયેલ છે.

ત્રીજું કર્તવ્ય, માતા તરિકેતું છે. માતા તરિકે ફરજ બજાવવાની તે હજાર મારતરો પોતાના એક નીશાળીયા માટે જે કરે તેટલી એક કેળવાયેલી માતા પોતાના ફરજદ માટે કરી શકે છે. આ અવસ્થાએ પોતાના પતિને તેમના માતૃપિતા તરફ સદા ભક્તિભાવ કેમ રહે, તેવી યોજના કરવાની છે. જો કોઈ સ્ત્રી સ્વતંત્ર ગૃહણી થવાની ઇચ્છાથી જો વડિલો સાથે એકત્રતા ન હોય તો, પોતાના પતિ પ્રેમમાં તણાઈ વખતે તેમના માળાપની આસા વિરૂદ્ધ વર્તવા તૈયાર થઈ જવાના દાખલાઓ બને છે. આવા હજારો દાખલા આપણી દૃષ્ટિએ દેખાય છે અને તેવા પ્રસંગોમાં અનેક વૃદ્ધ માળાપોને તેમના અનેક ઉપકારો ભૂલી જઈ પુત્ર, અને પુત્ર વધૂએ બેઠરકારી રાખી તણ દીધાના દાખલા છે.

માતા તરિકેતું 'ખરેખર' કર્તવ્ય બાળકેતું રક્ષણ છે. પ્રથમ બાળકેતું બે રીતે રક્ષણ કરવાનું છે. શારીરિક સંભાળ રાખવી તે, તેમજ બીજું તેનેસારૂ શિક્ષણ આપવું તેમજ કોઈ પણ બલનો દુર્ગુણ તેનામાં દાખલ ન થવા દેવો તેવી સંભાળ રાખવી તે બંને પ્રકારની જવાબદારી

૧૭૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

યાને ફરજ માતા અવસ્થામાં આપે અદા કરવાની છે. કારણ કે બાળકમાં માતાનું વચન પિતા કરતાં દૃઢ ગણુ વધારે છે તેવું વિદ્વાન માણસોનું કહેવું છે. આપણી ભવિષ્યની સ્થિતિ સુધારવી એ આપણા બાળકોના હાથમાં છે. અને આપણા બાળકોને સુધારવા તે સ્ત્રીઓનાં હાથમાં છે. બાળ શિક્ષણ અને બાળ રક્ષણ સંબંધી ખાસ જ્ઞાન મેળવવાની માતા થનારી કોઈ પણ સ્ત્રીની ફરજ છે.

ચોથું કર્તવ્ય વૃદ્ધાવસ્થાનું છે. તેમાં પુત્ર પુત્રીઓને યોગ્ય શિક્ષણ આપવું, ધર્મ સાધન કરવું (વગેરે બજાવવાનું) છે.

પૂર્વના શુભ કર્મને લઈને મનુષ્ય જન્મ પ્રાપ્ત થયેલ હોવાથી શુદ્ધ દેવ, શુદ્ધ ગુરુ, તથા શુદ્ધ ધર્મનો મળેલ યોગ વ્યર્થ જવા દેવો નથી પરંતુ ધર્મોપદેશનથી સાર્થક કરવાનો છે. જો કે સ્ત્રી યા પુરુષ બંનેને બાલ્યાવસ્થાથી માંડીને જીંદગી પર્યંત ધર્મ સાધન કરવાનું છે તો પણ સાંસારિક અનેક હિપ્તિમાંથી મુક્ત થવાની અવસ્થા છેવટે વૃદ્ધાવસ્થા છે. જેથી છેવટે તે અવસ્થામાં અવશ્ય ધર્મ કરાણી કરવી ઉચિત છે. જેથી તે અવસ્થા તે રીતે ઉપયોગ કરવા સદા તત્પર રહેવું.

ઉપર બતાવ્યા મુજબ આ ચારે પ્રકારની અવસ્થામાં બતાવેલા કર્તવ્યો સદા સ્મરણમાં રહેક સ્ત્રીઓએ રાખી તે પ્રમાણે વર્તવાથી સ્ત્રી જન્મનો સાર્થકતા કરી કહેવાય છે.

આવી રીતે સાર્થકતા કરનારી 'પૂર્વ' કાલે થઈ ગયેલ અનેક વી-દુષીઓના નામ જૈન યાને અન્ય સતી મંડલમાં વર્ણવેલ છે તેમનું ચા-તુર્ય, સતીપણું અને ધર્મિપણું જૈન અને બીજા ઇતિહાસ જોતાં અપ્રતિમ માલમ પડે છે. તેમના પવિત્ર નામો આર્ય ઇતિહાસના પાનાઓ ઉપર અત્યંત ઝળકી રહેલા છે, એટલુંજ નહિ પરંતુ તમામ પ્રજામાં દૃષ્ટાંત લેવા, અને અનુકરણ કરવા યોગ્ય થઈ પડ્યાં છે.

પૂર્વે થઈ ગયેલ તેવી પવિત્ર સ્ત્રીઓના શીયલ, અને શૈર્ષી ભરેલી હીમતની વાત અપણું વાંચતા, વિચારતા, અને સાંભળતાં આશ્ચર્ય અને આનંદ ઉદ્ભવતાં ચકિત કરી નાખે છે. તેટલુંજ નહિ

વર્તમાન સમાચાર.

૧૭૩

પરંતુ પોતાનું સ્ત્રીપણનું અપૂર્વ પરાક્રમ બતાવી પાછળની પ્રજાને પોતાના શુદ્ધ અને પવિત્ર વર્તન અને સખાવતની સજ્જડછાપ સારી રીતે બેસારી ગયેલ છે. એમ માલમ પડે છે. છેવટે જૈન શાસન દેવતા સર્વ સ્ત્રીઓને એવી સદ્ગુણિ આપો, અને ચારે કર્તવ્યમાં પ્રેરો અને સ્ત્રી વર્ગનો સર્વથા તેવો વિજય થાઓ એટલોજ આ લેખનો હેતુ છે.

V.

વર્તમાન સમાચાર.

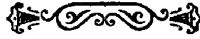
શ્રી સુરત શેહેરમાં મહોપકારી સ્વર્ગવાસી મહાત્મા
શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિ (આત્મારામજી)
મહારાજની મૂર્તિની પ્રતિષ્ઠા.

ગયા માગશર માસના વદી ૩ શુકરવારના રોજ શ્રી સુરતમાં શ્રી ગોડીજી પાર્શ્વનાથજી મહારાજના મંદિરમાં સીરોહી રોટના માળ દિવાન સાહેબ મેલાપચંદજી આનંદચંદજી ના તરફથી બડી ધામધુ-મથી કરવામાં આવી હતી. ઉક્ત દિવાન મેલાપચંદજીની ગદ્ય શાલમાં તેમની હૈયાતીમાંજ આ અપૂર્વ કાર્ય કરવાની ઇચ્છા હતી પરંતુ ભવિતવ્યતા તેવી બળવાન ન હોવાથી તેઓ ગદ્ય શાલમાં સ્વર્ગવાસી થયા હતા, પરંતુ પોતાના પુત્રોને તે કાર્ય પોતાની પાછળ ઉત્તમ રીતે કરવાનું કહેલ હોવાથી ગદ્ય માગશર વદી ૩ ના રોજ ઉક્ત મહાત્માની મૂર્તિની પ્રતિષ્ઠા તેમના સુપુત્રોએ કરી છે. આ પ્રસંગને લઈને ત્રણ અઠ્ઠાઈ મહોત્સવ પણ થયા હતા. એક અઠ્ઠાઈ મહોત્સવ દિવાન મેલાપચંદજી તરફથી બીજો શેઠ કપુરચંદ તરફથી અને ત્રીજો ગુજરનાર શા. મોતીચંદ નાનચંદ ની વતી તેમના ભાણેજો શેઠ જ્યેષ્ઠભાઈ તથા નરોત્તમદાસ હીરાચંદ તરફથી કરવામાં આવેલ છે. જેમાં ત્રીજા અઠ્ઠાઈ મહોત્સવમાં તો ખાસ પાટણથી સારા ભોજકોને બોલાવવામાં આવ્યા હતા જેથી લગભગ એક મહિના સુધી ઉત્તરોત્તર દરેક દિવસ આંગી ભાવના પૂજા વિગેરેના ચડતો રંગ હતો. દરેક અઠ્ઠાઈ મહોત્સવવાળાઓ તરફથી સ્વામીવાત્સલ્ય, સંઘો

૧૭૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

વિગેરેના જમણા પણ આપવામાં આવેલા હતા, અને અષ્ટોતરી મહાસ્નાન પણ આ ઉત્તમ કાર્યને અંગે બણાવવામાં આવેલ હતું.
(મળેલું)

નવા જૈન ગ્રેજ્યુએટ.

કપડવંજ નિવાસી મી. વાડીલાલ શંકરલાલ આ શાલ યુની-વરસીટીની બી. એ. ની પરીક્ષામાં પસાર થયા છે. આ જૈન બંધુ ત્યાંની પોતાની જ્ઞાતિમાં પ્રથમ પાસ થયેલ હોવાથી ત્યાંની જ્ઞાતિને ખુશી થવાળેવું છે. બીજી ભાષા સંસ્કૃત લીધેલ હોવાથી અને તેમાં પણ તેઓ સારા અભ્યાસી હોવાથી તે વધારે ખુશી થવા ળેવું છે. અમે તેઓને ધન્યવાદ આપીએ છીએ અને ભવિષ્યમાં પોતાના આ અભ્યાસ સાથે ધાર્મિક અભ્યાસ વધારી કૌમની સેવા બજાવવા ભાગ્યશાળી નિવડો એવું ધ્રુવછીએ છીએ.

“ સુધારો. ”

આ માસિકના ચાલતા વર્ષના અંક ત્રીજા, ચોથામાં મુદ્દ જોનાર અને પ્રેસના દોષથી છાપવામાં ભૂલ થયેલી છે જેથી નીચે પ્રમાણે સમજવું.

૧ ગતાંક ત્રીજાના પાં ૮૪માં સર્વ મળી શાશ્વતિ નહીંઓ તીર્થોલોકમાં ૧૪૫૬૦૦૦ સંખ્યાવાળી છે એમ છપાયેલ છે, તેને બદલે સર્વ મળી તે શાશ્વતિ નહીંઓ જંબુદ્વીપમાં છે એમ સમજવું; અને ભાગધાદિ તીર્થ સંખ્યા, તથા સુવર્ણમથમેડ, તેમજ કંચનગિરિ, ગજદંતા, વખારાદિ વિગેરે મળી ૨૬૯ પર્વતો તથા ચોત્રીશ વિજય એ તમામ જ્યાં “ તીર્થોલોક ” માં છે એમ છપાયેલ છે, ત્યાં તેને બદલે જંબુદ્વીપમાં છે એમ સમજવું.

વર્તમાન સમાચાર.

૧૭૫

૨ “ ઉર્ધ્વલોક, તીર્થલોક, અને ભુવનપતિઆદિ નિકાયોને ” વિષે જિન ભુવનોની સંખ્યા સાતકોડ બહોતેરલાખ જેટલી છે એમ છપાયેલ છે, તેને બદલે એકલા ભુવનપતિ પતિમાં છે એમ સમજવું તેમજ તેની નીચે જે જિનબિઓની સંખ્યા છે, તેપણુ તેમાંજ છે; એમ સમજવું.

ઉપરોક્ત પાનામાં જણાવેલ ત્રણ લોકમાં સર્વ મળી આઠકોડ છપનલાખ સતાણું હજાર ચારસો ને છયાસી જિન ચૈત્યો છે અને નવસો પચીશ કોડ ત્રેપનલાખ અઠયાવીશ હજાર ચારસો અઠયાસી જિનબિઓ છે.

ગતાંક ચોથાના પા-૧૦૭ માં આઠ સમયથી માંડીને બે ઘડીમાં એક સમય યોગે તે અંતર્મુહૂર્ત કહેવાય છે એમ જણાવેલ છે તેને બદલે જઘન્ય અંતર્મુહૂર્ત નવ સમયનું હોય છે અને ત્યાંથી શરૂ થાય છે.

તેજ અંકના પા-૧૧૪માં શુકલ ધ્યાનનો બીજો પાયો ‘એક ત્વ પૃથકત્વ અવિચાર કહેલો છે ’ તેને બદલે “ એકત્વ વિતર્ક અવિચાર ” સમજવો અને તેમાંજ “ ત્રીજો પ્રકાર પૂર્ણ કર્યા પછી ઐ ઉ ક્ક લૃ પંચ હસ્વાક્ષરના ઉચ્ચાર જેટલા સમયમાં નિવાર્ણ પદ પામે છે એમ જણાવેલ છે તેને બદલે ઉક્ત પંચ હસ્વાક્ષરના કાળ ચૌદમાં ગુણસ્થાનનો છે અને ત્યાં ચોથો પાયો હોય છે અને તેટલા સમયમાં નિર્વાણ પદ પામે છે એમ સમજવું.

૧૭૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

પુસ્તક પહોંચ.

નીચે લખેલા પુસ્તકો અમોને ભેટ દાખલ મળેલા છે જે ઉપ-
કાર સાથે સ્વીકારવામાં આવે છે.

પાશ્વિક સૂત્ર
અધ્યાત્મમતપરિક્ષા
કલ્પસૂત્ર વૃત્તિ:

શેઠ દેવચંદ લાલભાઈ શ્રી મુ'બઈ વાળા
તરફથી.

જૈન વ્રત ક્રિયા વિધિ—મુનિમહારાજશ્રી લલિતવિજયભાઈ મહા-
રાજ તરફથી.

દ્રવ્ય ગુણ પર્યાયનો રાસ—મુનિ મહારાજશ્રી કર્પૂરવિજયભાઈ
મહારાજ તરફથી.

શ્રી લલિત માસિક—શ્રી લલિતમાસિકના અધિપતિ શ્રી અમ-
દાવાદ તરફથી.

૧ શ્રીમદ યશોવિજયભાઈ જ્ઞાનસાર-અષ્ટક } શા. હરીચંદ છગનલાલ
લખેલી પ્રત. } ભાવનગરવાળા તરફથી
૨ નયપ્રદિપ લખેલી પ્રત } ભેટ.

આ માસમાં નવા થયેલા માનવંતા મેંમ્બરો.

૧ શા. ચુનીલાલ પ્રેમચંદ શ્રીસુરત ખીબ વર્ગના લાઇફમેમ્બર

૨ શા. નાનચંદ કુલચંદ શ્રી સુરત ”

૩ ઝવેરી ખીમચંદ નાનાભાઈ શ્રી મુ'બઈ ”

૪ શા. દલીચંદ વખતચંદ ડાહ્યાભાઈ ખંભાતવાળા—મુ'બઈ
પેહેલાવર્ગના વાર્ષિક મેમ્બર

૫ વડીલ વૃજલાલ દીપચંદ શ્રી ભાવનગર ”

